

единъ вкусенъ обѣдъ, състоящъ отъ чорба, яхния, пиле печено и млѣко съ оризъ, азъ заплатихъ само 5¹/₂ гроша.

Повече отъ гоститѣ въ гостинницата бѣха бѣжанци отъ Южна България. Разговора имъ бѣше прѣимущественно за страшния день на бѣгството. При това, тукъ се говореше за ония сърдцераздирателни сцени, които сж прѣдадени, макаръ и блѣдно, по-горѣ. Почти всички се оплакваха, че не успѣли да си взематъ най-потрѣбнитѣ нѣща, като дрѣхы и даже паритѣ си изъ съндѣцитѣ. Всичкитѣ, обаче, покорно прѣнасяха нещастията си, като исказваха надежда за скорото си завръщание въ огнищата си.

Отидохъ у шабсъ-капитанъ Попова. Той се бѣ расположилъ въ една добра кѣща, гдѣто имаше на разположение двѣ чисти стаи. Поповъ се тъкмеше да обѣдва.

— Заповѣдайте. На врѣме дойдохте, ми каза Поповъ Сѣдайте да обѣдваме.

Азъ поблагодарихъ за поканата, като казахъ, че вече съмъ обѣдвалъ.

— Не ви ли е срамъ да обѣдвате въ гостинницата, когато ви знаете, че у мене все ще се намѣри парче хлѣбъ за единъ добъръ другаръ, ми забѣлѣжи обидено добродушния Николай Николаевичъ.

Поповъ имаше уморенъ видъ, лице прѣжълтjало и набръчкано. Очитѣ му болѣзненно блѣстяха. Раната му не показваше още никакво подобрение. Най-много се оплакваше отъ разстройство на нервитѣ и безсъница. И наистина, неговитѣ нерви трѣбва да бѣха твърдѣ силно разстроени, защото, щомъ заговорихме за убититѣ и раненитѣ, той истерически заплака.

Заговорихме за отличившитѣ се въ боя при Стара-Загора опълченци и за прѣдставянieto имъ къмъ награди. Азъ попитахъ Попова, кои опълченци мисли да прѣдстави.

— Ако можеше, азъ бихъ прѣдставилъ всичкитѣ опълченци отъ ротата, ми отговори той, защото, дѣйствително, всички се биха храбро и самоотверженно.

Подиръ това той ми наброи десетина чловѣка, които щѣлъ билъ да прѣдстави.

Избора направенъ отъ Попова за прѣдставление къмъ награда, споредъ мене, бѣше напълно справедливъ и безпристрастенъ, още повече, че той бѣ взелъ въ внимание и знанието на службата и примѣрното поведение на прѣдставенитѣ.